

op de kamer waar de bedden van Baelde en enkele andere gijzelaars stonden, en maakte een onbenullig praatje met hem. Die andere gijzelaars waren wakker toen Baelde gehaald werd. 'Ik voel geen haat meer', waren de laatste woorden die zij hem hoorden zeggen.¹ Elders in het gebouw werden van Limburg Stirum en Schimmelpenninck weggehaald terwijl, schijnt het, verscheidenen van hun kamergenoten niets merkten, de schrijver Simon Vestdijk 'sleiep door alles heen, terwijl', schreef hij later, 'twee of drie bedden van mij van Limburg Stirum werd gehaald.'²

Op de plaats in het gebouw waar de drie Gestelse en de twee Haarens gijzelaars samengebracht werden, konden de drie Gestelse nog van een enkeling afscheid nemen – Baelde van een oom, mede-gijzelaar (aan wie hij speciaal vroeg, de religieus-socialistische voorman dr. W. Banning, die ook in Gestel gegijzeld was, te danken voor het vele dat hij hem in zijn leven had geschonken), van Limburg Stirum van zijn broer C. W. graaf van Limburg Stirum. 'Ga zitten en steek een sigaret op', zei hij tegen die broer, 'ik ben aan mijn brief bezig'³: de afscheidsbrief aan zijn vrouw. Schimmelpenninck, de jongste van de vijf (hij was acht-en-twintig, zijn vrouw was in verwachting), doorleefde de laatste nacht van zijn leven, 'met een moed en een nobelheid die', aldus een in het *Gedenkboek Gijzelaarskamp Haaren* opgenomen 'In memoriam', 'niet te bevatten zijn. Rustig neemt hij zijn laatste beschikkingen, schrijft een order aan de bank, zijn vrouw het nodige geld uit te keren . . ., ontvangt een notaris om zijn uiterste wil op te stellen' (dit was een gijzelaar, haastig gewekt) 'en schrijft een afscheidsbrief aan al de zijnen.'⁴ Aan een van de drie predikanten (alle drie gijzelaars) die geestelijke bijstand mochten verlenen aan de vijf die nog maar enkele uren te leven hadden, gaf Schimmelpenninck op, welke bijbelteksten in hun samenzijn behandeld moesten worden. 'Ik hoop en vertrouw', zei hij ten afscheid tegen de predikant, 'dat mijn dood nog vrucht mag afwerpen voor de zaak van ons vaderland. Dat is een rechtvaardige zaak en daarvoor ben ik bereid te sterven.'⁵

Zaterdagmorgen vroeg, tegen drie uur, werden de vijf weggevoerd. Drie waren er die, toen zij voor het vuurpeleton stonden, de blinddoek weigerden – slechts van één kennen wij de naam: Bennekers.

¹ R. Peereboom: *Gijzelaar in Gestel* (1945), p. 66. ² S. Vestdijk: 'Sint Michiels-gestel of een studie in volkskarakter', *Maatstaf*, IV, 2 (mei 1956), p. 136-37.

³ R. Peereboom: *Gijzelaar in Gestel*, p. 66. ⁴ *Gedenkboek Gijzelaarskamp Haaren*, p. 38. ⁵ A.v.